

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

"Όταν πρωτοήλθε φορούσε «μυραμπώ»

"Όταν πρωτοήλθε ο Βενιζέλος στην Ελλάδα φορούσε «μυραμπώ». Μιά μέρα λοιπόν στη Θεσσαλονίκη, μιλώντας για τα χαρκτηριστικά των ενδυμασιών μερικτών πολιτικών, είπε και για τον εαυτόν του :

—Δέν μπορείτε νά φαντασθήτε πόσο μέ έβλαψε τώ «μυραμπώ» έμένα ! Ήταν ό στόχος των εναντίον μου ειρωνιών των αντιθέτων !...

—Καί τά γυαλιά ! τού είπε κάποιος, θέλων μέ τούτο νά δηλώση ότι οί έχθροι του τότε, μη έχοντες άλλο τι νά τού ελπύν, δέν έλεγαν «γυαλιά».

—Πάντως, εξηκολούθησεν ό Βενιζέλος, τώ καπέλλο μου τραβούσε ύλες τίς επιθέσεις τότε

»Τότε σκεφθήκανε νά τόν κλονίσουν στά περίχωρα, γιά νά ισοφαρίσουν μέ τήν κατατήρησι των χωρικών τήν μεγάλη πλειοψηφία, πού θά έδιναν οί πρωτενοισιάνοι στόν Γεννάδιο.

»Κατέστρωσαν λοιπόν ένα δαμόνιο σχέδιο και τώ εκτέλεσαν άξιο θάψιαστα.

* * *

»Ένας άνθρωπος τού μακαρίτη τού Ζυγομαλά, ό άλλοτε άστυνόμος 'Αγγελής Βήττας, έφερε είς πέρας τώ πρωτότυπο αυτό και σατανικό στρατήγημα. Ντύθηκε άπαράλλαχτα, όπως άναλλοίωτως συνήθιζε νά ντύνεται χειμώνα - καλοκαίρι ό Γεννάδιος, κι' άρχισε νά γυρίξη ως...ύποψήφιος Γεννάδιος στά χωριά τής 'Αττικής, άγορευών και ύβρίων καταηλιγώς τούς χωρικούς, ύποσώμενος τ' αντίθετα από όσα ζητούσαν οί χωρικοί και φερόμενος ως άληθινός παράφρων.

»Οί χωρικοί έπίστεψαν ότι είχαν μπροστά τους τόν άληθινό Γεννάδιο και σάν ήσαν νά έλθουν, τούδωσαν τόσα «μαύρα», ώστε κατορθώσανε νά έξουδετερώσουν πραγματικά τήν καταπληκτική πλειοψηφία, πού τώ δώσανε οί 'Αθηναίοι.

»Έτσι έχασε και πάλιν ό Γεννάδιος τήν έκλογή.

Τών χωρικών τά κεφάλια δέν γυρίζουν εύκολα

κι' έτσι...γλύτωνα έγώ !...

»Ο διάλογος αυτός μου ύπενθύμισε ένα άλλο ιστορικό πολιτικό καπέλλο, τώ όποιον έχαντάκωσε εκείνον πού τώ φορούσε :

Τώ λευκό ψηλό καπέλλο τού μακαρίτη Γενναδίου.

Τόν Γεννάδιο έγώ δέν τόν πρόφτασα στάς 'Αθήνας. Είχε φύγει από τήν πρωτεύουσα και ζούσε κι' έγώ δέν ξέρω πού, στήν Εύρώπη.

Σάν πήγα όμως έπειτα στό Παρίσι, μου τόν έδειξαν μιά μέρα από μακριά, καθήμενον μόνον και μελαγχολικόν στόν κήπο τού Λουξεμβούργου. Ήταν ένα ωραίο δειλινό καλοκαιριού. Καθότανε σ' έναν πάγκο, μέ μιά περιφραγία ζωγραφισμένη από στεγνό άπ' τήν πείνα και τίς στερήσεις πρόσωπό του, ενώ Πέταξε τώ μυραμπώ όλα κατέρεαν από πάνω του. Ξετισμένα και σχισμένα, από και φόρεσε σκοφο :

»Ένα ψηλό καπέλλο όμως, άθικτο, καινούργιο και σταχτόλεικο, στανάταν άξιοπρεπές άπάνω του, ως μνημείο επί τάφου...

—Αυτός ήταν, μου είπαν, ό Γεννάδιος.

—Ήταν !... Δέν είνε πλέον :

—Όχι !... Φεύγει...

Κι' έπειτα από λίγο ξυθα πώς πέθανε !...

* * *

Δέν πάει και πολλές καιρός, πού ένας φίλος μου, πού ήθε έδώ πέρα πού μένω, μου ύπενθύμισε τόν Γεννάδιο.

Δέν ξέρω πώς μιλούσαμε γιά έκλογές και γιά έκλογικά παλιά τετρίπια και μέσα στ' άλλα, πού μου είπε ό παλιός πολιτευόμενος φίλος μου, ήταν και ή έξυπνάδα, ή χάρις και ή αξιοθαύμαστε άληθινά συλλήψεις και εκτελέσεις τεχνασμάτων προεκλογικών.

—Υπήρχε πνεύμα τότε, πρόσθεσε ό φίλος μου, ύπήρχε διάθεσι...

—Και τώρα ;

—Τώρα είνε νά συγαίνεσαι ! Τώρα οί ψηφοφόροι σου ζητούν εκατοστάρινα, όπως μιά φορά σου ζητούσανε ένα τσιγάρο !...

Κι' άπάνω στήν κονβέντα, μου διηγήθηκε τώ τελευταίο πάθημα τού Γενναδίου, πού τόν έκαμε νά φύγη καταπικραμένος από τόν τόπο μας και νά πεθάνη στά ξένα....

—Ήταν πολυμήχανος τότε ή πολιτική κι' ό Γεννάδιος άγνός κι' ιδεολόγος.

»Ήσαν ή έκλογές τού 1894.

»Ο μακαρίτης ό Γεννάδιος ήταν ύποψήφιος στήν 'Αττική και είχε μαζί του όλη τήν μορφωμένη τάξη και τά άγνά λαϊκά τής πρωτεύουσας στρώματα, χωρίς νά παύση νά έχη συμπάθειες και στά χωριά και ιδίως στό Λαύριο.

»Έθεωρείτο έπομένως από όλους σίγουρος βολευτής και γιά τούτο οί πολιτικοί τής εποχής εκείνης άρχισαν ν' άνησυχούν στά σοβάρ.

»Συνήλθαν τότε οί «ήγήτορες» των κομμάτων και συσκεψθήκανε πώς «θά τόν γάνε». «Όλη ή δαιμόνιος κομματική πονηρία τής εποχής εκείνης έτέθη επί τάπητος.

»Στήν 'Αθήνα βέβαια ήταν άδύνατο νά τόν κλονίσουν.

—Η άμαρτία τού Γενναδίου μέ παιδεύει !...

Μιά φορά σου ζητούσαν μονάχα ένα τσιγάρο...

»Τών χωρικών τά κεφάλια δέν γυρίζουν εύκολα, ούτε σήμερα ακόμα. Ούτε και κυρό ελε ό μακαρίτης γιά νά γυρίση σ' όλα τά χωριά, κι' έτσι δέν κατόρθωσε νά έξουδετερώση τώ όλθριο γι' αυτόν 'ίπωση...

»Κι' έτσι δέν μπήκε ό Γεννάδιος στή Βουλή, ενώ τόσοι και τόσοι άλλοι έμπήκαν. πού δέν άξίζαν νά είνε ούτε καν ήλιτηρες !...

* * *

»'Αλλά και ό ήρωας τού κατορθώματος, ό Βήττας, δέν τά καλοπέρασε.

»Λίγο μετά τήν πράξη του αισθάνθηκε μιά τέτοια μετάνοια γιά ό,τι έκανε κατά τού Γενναδίου, ώστε όσα χρόνια έζησε κατόπιν, ήταν δυστυχής και συντετριμένος.

»Ολίγον δέ πρό τού θανάτου του, πού συνέβη πρό τινον έτών, ξαφνικά τερλώθηκε !... Καί σ' όσους θέλανε νά τόν παρηγορήσουν, άπαντούσε :

—'Η άμαρτία τού Γενναδίου μέ παιδεύει !...».

Σήμερα δέν γίνονται πια τέτοια έκλογικά στρατηγήματα. Δέν θέλω νά πω μ' αυτό πώς

τά προεκλογικά κόλπα σταμάτησαν έντελώς. 'Η έκλογές δέν κερδίζονται μόνον μέ τās ψήφους. Καί μάλιστα στήν 'Ελλάδα. Τίεται είς ένέργειαν και τώ τετρίπ. 'Αλλά όχι και τόσο άπάνθρωπο και έξοντωτικό, όπως άλλοτε. Σήμερα έξεπολιτίστημεν κάτω...

»Όπως κι' άν έχουμε όμως τά πράγματα, μερικά καπέλλα μπορούν νά επιφέρουν κάποτε μεγαλύτερες ζημιές από όσες επιφέρουν τά κεφάλια.

»Ισως γιατί έπικάθηται αυτών και ίσως γι' ατ...καλύπτουν !

Κι' ίσως αυτός νά είνε και ό λόγος, πού ό Βενιζέλος πέταξε τώ «μυραμπώ» και φόρεσε τώ σκοφο !...

Πούδ τώ ξέρει !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

»Η δημοκρατία είνε μοναρχία μέ άλλο όνομα. Μάξ Νορντάν

»Ο λαός, αντίθετος πρós τούς νόμους τής όπτικής, μεγαλοποιεί όσα πράγματα βρίσκονται μακριά του.

Α. Άνς

»Η πραγματική πίστις στήν άλήθεια άρχίζει μέ τή δυσπιστία πρós όλες τίς παραδεγμένες άλήθειες.

Νίτσε

Καθόμουν μόνος και μελαγχολικός